

عنوان مقاله:

الگوشناسی خانه های سنتی شهر اصفهان با رویکرد تهویه ی طبیعی

محل انتشار:

کنفرانس ملی معماری و شهرسازی معاصر ایران (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

نگار صادقی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری و انرژی، دانشگاه بین المللی امام خمینی(ره)

یوسف گرجی مهبانی - استاد دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه بین المللی امام خمینی(ره)

خلاصه مقاله:

در معماری مدرن علاوه بر نیازهای اولیه و در نظر گرفتن زیبایی فضاها و نمای ساختمان، توجه به طرح هایی برای جلوگیری از اتلاف انرژی نیز عاملی مهم و تعیین کننده به شمار می رود. یکی از روش های جامع جهت پوشش تمامی فاکتورهای مذکور، تهویه ی طبیعی است که یکی از موثرترین عوامل در ایجاد آسایش حرارتی شناخته شده است؛ از طرفی به دلیل مشکلات ایجاد شده در سلامت افراد و کاهش کیفیت هوای داخلی که دلیل عمده ی آن استفاده ی بی رویه از سیستم های تهویه مطبوع دانسته شده است، تمایل بیشتری جهت کاربرد و ارتقای تهویه طبیعی ایجاد کرده است. این عامل بالاخص در اقلیم گرم و خشک همواره مورد توجه بوده است و معماران راه حل های متفاوتی را بسته به شرایط اقلیمی منطقه برای آن یافته اند. در این مطالعه با بررسی اسنادی مدارک موجود از ابنیه ی تاریخی اقلیم گرم و خشک و به طور خاص شهر اصفهان، به بررسی عناصر تهویه ی طبیعی و بالاخص بادگیر در خانه های سنتی شهر اصفهان پرداخته ایم تا دریابیم معماران سنتی از چه الگوها و روش هایی در جهت طراحی همساز با اقلیم و افزایش شرایط آسایش ساکنان بهره می گرفتند. به این منظور ابتدا با معرفی تعدادی از این خانه ها به عنوان نمونه ی موردی، با نکات بارز و روابط عناصر فضایی آنها آشنا شده و سپس به دسته بندی و قیاس آنها می پردازیم. شناخت این مفاهیم و دستیابی به تجربیات ارزشمند گذشته، می تواند به معماران در جهت الگوبرداری مفهومی و تقلید صرف، یاری رساند و از فراموشی این اصول جلوگیری به عمل آورد.

کلمات کلیدی:

معماری سنتی، تهویه طبیعی، اقلیم گرم و خشک، خانه های شهر اصفهان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/981297>

